

Vörös István
DRÓTSZONETTEK

20 (A MÚZEUMMÁ ÁTÉPÍTETT TEMPLOM)

A helyzet reménytelen reménytelen,
annyira hiszek önmagamban,
mint ateista hisz az Úrban:
tagadja még ha meglátja személyesen

akkor is, mert ez biztosan csalás.
És erősebb a nemhit a tudásnál,
a hit, a hitetlenség egyként áskál.
Akarat rajzolja az utolsó vonást.

Én annyira nem ismerem magam,
amennyire a világot nem ismeri
más, és a más, a más is én vagyok.

Múzeumma átépített templom: az agy.
A téveszméknek is akadnak hívei,
az anyagelv kísértete fölénk lobog.

21 (AZ ANYANYELV IDEGÁLLAPOT)

Az anyanyelv kísértete fölénk lobog,
a más nyelven nem is tudók fölé.
Az első hely szívemben a söré,
a második: a szép magyar szavak.

A csapatban ma kik is játszanak?
Gyűljünk igaz szavak köré.
Az igazság nem lehet csupán a koré,
hisz annyi itt a múltból jött salak.

De mondd és mondd, és mondd ki újra, hogy
szavak nélkül nem lehetünk nagyok,
és hallgatni se kis dolog azért.

Terhelt mosoly, tört idegállapot,
rám pár százalék remény jutott,
de van, aki, ha hallgatok, megért.

22 (A FÓLIASÁTOR KIRABLÁSA)

Az anyanyelv is idegállapot,
normális nem lehet, aki beszél.
Az örület, az emberi dolog,
a kenyérből egy szeletet leszel,

s a mániáiról lassan leszáll,
de más ügyben azért tovább pörög,
mint gőzmozdony, idegesen dohog.
Egyszer még skizofrén leszel.

Az orvos és a nyelvtanár beszél:
a kocsmában a józanság az úr,
de a hatalmát egykettő megdöntik.

Az anyanyelv helyén az úr,
mint fóliasátor feszül,
s a zöldséget lopják vegan brigantik.

23 (A BORZ HALÁLA)

Milyen súlyos, nehéz és nagy a baj!
Olyan vagyunk, akár a borz, ha
észreveszi, rá van zárva a kamra,
hová a hőség elől bújt hamar,

s nyitott ajtó mellett aludt egész napot,
de most hiába is kapar,

az ajtó nyílni nem akar,
kívülről rajt van a lakat.

Miért változik a valóság?
Ha van ajtó, egyszer bezárják,
s a borz egykettő rabbá változik.

Tör-zúz, tombol, remeg, szarik.
Végképp elveszett a szabadság.
Rádól a polc, és összezúzza tagjait.

24 (A BORZ A NAGYVILÁGBAN)

A borz tombol és tör-zúz a világban,
ahová véletlen bezárták,
véletlenül kezdődik minden válság.
Előbb kivár és eltöpreng magában:

hogy én végül is mi rosszat csináltam?
De elveszti türelmét, és kitör-
ni próbál. Akár egy szőrös ököl,
üti az ajtót bánatában.

Nem kattanhat a világ penge-éle
a késbe vissza. És a baj nyitva marad.
Napok telnek. Éhes, szomjas szegényke.

Rádól a polc. Fúj és harap.
Nincsen, aki önmagától megvédje.
Árnyékra támad. Csorog az ő vére.

25 (NEM MINDENKI)

Nem mindenki a zsenit keresi,
a többség élni se akar, csak
a létét, ha már van, fenntartja,
egy jó ebéd elég neki,

vagy legalábbis azt hiszi,
ebéd előtt az imát elhadarja,
és létezik akarva nem akarva.
Az értelmét nem kérdezi.

A szívét nem nyomasztja semmi se,
mert megadatott élnie,
beéri annyi élvezettel,

amit a test fontolva ad,
rövid és hosszú pillanat.
A túlvilágról nem mereng el.

26 (A BIZTOS ÚT)

A biztos út a nem-tudáshoz,
ha túl sokat tanulsz, s elveszted önmagad,
a túl sok tény meggyűlöl és megátkoz.
A butaság jár a kertek alatt.

A tények elfedik a tényeket.
A gondolkodás elől fut a gondolat.
A semmi fölött szürke fény lebeg,
a végtelenbe tart egy mozdulat,

nem férfiak a férfiak, s a nők
nem nők, csak az üres időt
töltheted meg mással, mint ami

benne van, vagy épp ott veszett el:
sokrétú kényszerképzetekkel.
A nem-tudásról nem sok jót fogsz hallani.

27 (A SEMMI TÖRTÉNETE)

Az a baj, hogy nem bírjuk a veszteségeket,
nem szoktunk hozzá ötven éven át még,

hogy a változás nem kérdez meg, de átlép
rajtunk. Most akkor visszakérdezek:

Te azt hitted, hogy nem történhet semmi rossz,
hogy a világ nem hazárdjáték,
s tiszteletben tartják a másét?
Azt hitted, hogy a lényeg nem lehet titok?

A jó: titok, titok, titok,
a közepést titkolni nincsen ok,
a rosszról így is, úgy is hallgatunk.

A sok duma tehát a semmiről
susog, és medréből kidől.
A fönttől, lenttől elfalaztuk önmagunk.

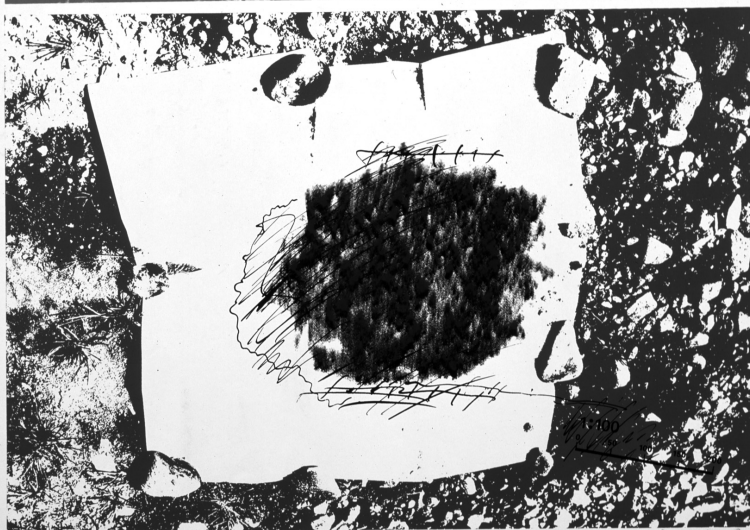
28 (*MELYIK NYÁR?*)

Egyik nyár se tartott örökké,
hiszen akkor még most is tartana.
Ki azon a nyáron élt, megköszönné,
élne a dédi és a nagypapa.

Miért nem tudtam megragadni
az első júniusi heteket?
És folyton azt csak újraélni!
Nem lesz rá alkalom legközelebb.

Nem lenne jobb a változatlanságba
belépni inkább, mint a túlvilágra?
Gyerekkor, és a nyár, a nyár, a nyár!

De most is nyár van, nézd a hegyeket!
A pára fönt már felhőként lebeg,
s egy állatdögre lép a napsugár.

Mealy (szitanyomat) 7. 11. 1985

BAJBY 11

Üzenet (szitanyomat, 1985)